

Còdols i sorra

En tants sentits la poesia contemporània ha esdevingut un eficaç espill de la seua societat i de la consciència de l'individu. De fet, la poesia és l'espai natural de la consciència. Que sigui poc llegida no significa, per força, que no sigui important. Que la forma artística ha tendit cap a una certa esquematització expressiva tampoc no sembla un problema decisiu. Si voleu dir-ho millor: com els pintors i artistes plàstics, els poetes com ara Carles Maria Sanuy han tendit a l'essencial, i en conseqüència a una de-construcció expressiva. És una tria estilística. A vegades penso, tal com escriuen els nostres mestres estimats, els que es diuen liberals, i no ho són gens, han pensat l'obra literària com a mercaderia de consum i, per tant, el sentit primer –una forta voluntat expressiva– ha quedat circumscrita a les editorials petites i als editors artesanals, en uns circuits distints, allunyats del *business* i de l'esforç intel·lectual. Aquest esperit de cafè de suburbi analfabet ha prosperat en alguns medis escolars.

Els poetes s'escapen d'aquesta golafreria capitalista? Poden existir equilibris entre la voluntat expressiva i la comercialització decent?

He cercat diversos volums de poesia de petits editors que imprimeixen llibres. De seguida els lectors frunziran el front: poesia? La poesia és un art que com la dansa contemporània o el cinema d'autor exigeixen de l'espectador un cert senderi, una actitud porosa, una voluntat d'admetre que no totes les formes d'art poden o deuen ser massives, un estil de reflexió quan es diu que el lector només cerca distreure's. N'hi ha que troben del tot natural que es representin musicals

CARLES M. SANUY DÓNA LA SEVA VERSIÓ SOBRE LA CRISI ECONÒMICA I LA REPERCUSSIÓ ANÍMICA EN FORMA DE POESIA

i obliden el teatre. N'hi ha altres que la sola idea d'obrir una pàgina d'una obra poètica els sembla estranya: en tenen prou amb la veritat absoluta que atorguen a un televisor.

La condició lítia (paraula que el corrector del word no reconeix car és un neologisme a partir del mot grec *lithos*: "pedra") és un volumet editat en la col·lecció *Ossos de Sol* amb una portada tan austera –sense cap imatge– que el disseny de la col·lecció sembla defensar el lema del *less is more*.

Obres la primera pàgina i et trobes poesies sense títol, puntuació desapareguda, models mètrics deixats de banda, versos que són un mot llarg, pronomes en comptes de

noms, paraules que es desplacen a la dreta del full. És un magnífic poema, el primer. Un dels millors del llibre.

El llibre s'ha de llegir. Al meu entendre és un bon llibre. Alguns li retrauran que és un llibret d'una brevetat exasperant. Cadascú per on l'enfila. No miraré d'explicar-lo perquè s'explica prou bé ell mateix. Basti dir que es podria entendre i interpretar com una obra que expressa la commoció que ha significat en la nostra consciència la crisi financera i la subsegüent crisi de règim polític esdevinguda el 2008. La impressió de cataclisme moral i personal, que molts de nosaltres podríem subscriure, és explicada tant bé i tant excel·lentment que la forma ja és un contingut, un significat. Com si la crisi financera fos una bomba que trenqués vidres i subsòl. Paisatges que remetien a la simplicitat dels còdols, la cendra i la sorra.